

Τα παιδιά της ηλικίας του, του δώσανε το παρατσούκλι «Βάταλος». Άλλοι τον έλεγαν «Σκύθη», γιατί η γιαγιά του από την πλευρά της μητέρας του δεν ήταν Αθηναία. Τον έβλεπαν στο δρόμο και τον χλεύαζαν με κάθε αφορμή.

«Ε! Βάταλε... πες “ύδωρ”!»

«Ύδωγ», έλεγε ο μικρός Δημοσθένης

«Ε! Σκύθη, πες “φρέαρ ευρέθη”».

Τον προκαλούσαν και μετά τον πετροβολούσαν...

Ντροπιασμένος και μόνος πήγαινε στο σπίτι του και δεν ήθελε να βγει έξω. Κλεινόταν για μέρες στο υπόγειο, όπου ο πατέρας του φυλούσε τα εμπορεύματα, κοιτούσε το ταβάνι, έσφιγγε τα δόντια και παρακαλούσε: «Κάνε, θεά, να γίνω αόρατος, να προχωρώ στην πόλη και να μην με πειράζει κανείς».

